

Gerard van Gemert
Balbezit



8

Voorwoord

Geen mooier gevoel dan het woensdagmiddaggevoel.
De schoolbel. Je grist je spullen bij elkaar,
haast je naar huis, werkt een boterham of twee
naar binnen, kleedt je om en hup, op een hol
en een draf of op de fiets naar een pleintje
of veldje, en voetballen maar!
Een eindeloze woensdagmiddag lang.
Zo deed ik het vroeger.
En zo doet de jeugd van tegenwoordig het nu.
Stijn en Storm, de jonge 'Voetbalgoden'
uit Woudorp, tenminste wel.
Af en toe sloeg de schrik mij en mijn vrienden
om het hart: als na een mislukte voorzet
of wilde omhaal de bal in iemands tuin was beland.
Wat te doen? Hopen dat niemand het gezien had,
snel de bal pakken en verder met het partijtje.
Meteen in het eerste hoofdstuk van *Balbezit*,
het negende avontuur dat Stijn en Storm
samen beleven, overkomt dit de jongens ook.
Alarmfase één: bal in tuin.
Jaja, maar denk vooral niet dat Stijn en Storm
ook van die geluksvogels zijn
die hun partijtje voetbal zorgeloos
voort kunnen zetten, want dan heb je het mis.
Uiterekend de beroemde jongensboekenschrijver
Gerard van Gemert is getuige en dus voel je
de bui al hangen. Daar komt een boek van!
En wat voor een boek.
(Een boek dat knipoogt naar vorige generaties.
Want zoals altijd moedigt de schrijver jongens

van toen aan jongens van nu zijn verhaal
voor te lezen en van voetnoten te voorzien.
'Voetbal is oorlog,' laat Van Gemert Storm zeggen.
Wat? 'Dat zegt mijn vader altijd. Een of andere
trainer van vroeger heeft dat een keer gezegd.')

Waar waren we ook alweer? O ja, de bal stuitert
in de tuin van Joachim Hofman,
een grootvaderachtig figuur.

Van Gemert – want we herkennen des schrijvers
trucjes intussen wel –
probeert de oude man nog een beetje op te hitsen
tegen onze helden door de bal niet zomaar
in de tuin, maar boven op een plantje
te laten vallen, maar mijnheer Hofman is niet
kwaad te krijgen. Hij heeft zelf gevoetbald
en een voetballer voelt hij zich diep vanbinnen
nog steeds. Maar diep vanbinnen huist in
de bijna-negentiger Hofman ook een groot verdriet.
Je begrijpt het zeker al, om van dit verdriet
het fijne te weten te komen, moet je doorlezen
tot en met de laatste regel en, jongens en meisjes,
dat is geen straf. Want in de tussentijd
spelen Stijn en Storm een kampioenswedstrijd,
kan het Kick '69 van Bert Pringel
landskampioen worden en, olala, ook Stijns muze
Femke doet weer van zich spreken.
Verleidelijker dan ooit laat ze haar knipperlichtrelatie
met Stijn weer eens op groen springen.
Wat doe je nog in dit voorwoord, zeg,
sla de bladzijde om en zet het op een lezen.

Frank Snoeks is voetbalcommentator van Studio Sport



‘Wie komen er allemaal?’ vroeg Storm terwijl hij met zijn rechterhand de bal op de grond stuiterde.

‘Bijna alle voetballers uit de klas,’ antwoordde Stijn. Storm somde de jongens op. ‘Dus Kevin, Ronny en Jim?’

‘Ja, de Stieren zijn er ook bij.’

‘En Kees en Laurens?’ vroeg Storm.

‘Alleen Kees. Laurens moest met zijn moeder ergens naartoe.’ Stijn loerde al een tijdje op de bal en zocht naar een geschikt moment om hem van Storm af te pakken.

‘Cool,’ vond Storm. ‘Misschien kunnen we dan FC Rapitas tegen De Stieren doen.’

De twee vrienden liepen naar het veldje waar ze bijna elke woensdagmiddag met hun klasgenoten voetbalden.

Stijn en Storm voetbalden met FC Rapitas in de hoogste klasse. Kees en Laurens speelden bij hen in het elftal. Kevin, Ronny en Jim, hun andere voetballende klasgenoten, speelden bij SV E.M.S., de andere voetbalclub van Woudorp. De letters E.M.S. stonden voor Eendracht Maakt Sterk. De leden van FC Rapitas vertaalden de afkorting als Elf Makke Stieren. Gemakshalve kortten ze dit af als De Stieren.

‘Dat zou dan precies drie tegen drie zijn,’ zei Stijn. Hij probeerde met een snelle beweging de bal van Storm af te pakken, maar dat lukte niet.

Storm reageerde alert en trok de bal tegen zijn borst. ‘Zo zie je maar weer dat deze superverdediger zelfs buiten het veld de spits van FC Rapitas de baas is,’ lachte hij. ‘Buiten het veld wel,’ antwoordde Stijn. ‘Binnen het veld laat ik je alle hoekvlaggen zien.’ Storm snoof. Hij vond de opmerking van zijn boezemvriend wel grappig, maar probeerde dat niet te laten merken. ‘Als je mij een keer voorbij bent, haal ik je gewoon neer.’ ‘Dat is ook de enige manier om mij tegen te houden,’ grijnsde Stijn. Storm grinnikte. ‘Voetbal is nu eenmaal oorlog, dus dat hoort er gewoon bij.’ ‘Hoe kom je daar nou weer bij?’ vroeg Stijn nadat hij opnieuw een vergeefse poging had gedaan om de bal af te pakken. ‘Dat zegt mijn vader altijd,’ antwoordde Storm. Hij stuitte weer met de bal. Dit keer met links, zodat Stijn er moeilijker bij kon. Die liep namelijk aan zijn rechterkant. ‘Een of andere trainer van vroeger heeft dat een keer gezegd.’ Stijn knikte. ‘Rinus Michels.’ ‘Wie?’ vroeg Storm. ‘Rinus Michels heeft dat gezegd,’ legde Stijn uit. ‘Een van de beste trainers ooit.’ Storm trok zijn mondhoeken naar beneden. ‘Nooit van gehoord,’ mompelde hij. ‘Tjonge, dat je die niet kent,’ zei Stijn met verontwaardiging in zijn stem.

Storm voelde zich aangevallen.
‘Ik ben nou eenmaal geen lopende voetbalencyclopedie zoals jij. Als ik aan jou vraag wat de uitslag van Nederland–België uit 1941 was, dan zou je dat nog weten.’
Stijn glimlachte. ‘Toen was de Tweede Wereldoorlog en was er geen Nederland–België.’
Storm keek triomfantelijk. ‘Zie je nou?’
Even lette hij niet op en daar maakte Stijn gebruik van om opnieuw een poging te wagen om de bal te veroveren. Storm probeerde hem met een wanhoopspoging buiten het bereik van zijn vriend te houden, maar dat lukte maar half. Stijn sloeg tegen de bal aan, die daardoor over een hekje heen stuiterde in de voortuin van een van de huizen. De bal viel boven op een plantje en rolde over nog een paar andere heen. In de tuin was een oude man aan het werk. Hij stond met een schop in de grond te spitten en kwam overeind toen hij de bal zijn tuin in zag rollen.
Stijn schatte hem net zo oud als zijn opa.
Stijn en Storm keken de bal na en daarna zagen ze de strenge ogen van de werkende man.
Die pakte de bal op. ‘Weinig balcontrole, heren,’ begon hij.
Storm zette zijn vriendelijkste gezicht op. Hij was al eens een bal kwijtgeraakt die bij iemand in de tuin terecht was gekomen en door de eigenaar van de tuin nooit meer was teruggegeven. Zijn vader was er toen nog langsgestaan, maar zelfs dat had

niet geholpen. Destijds ging het om een goedkope plastic bal, maar dit keer was het zijn kostbare Derby Star en die wilde hij toch echt niet kwijt. ‘Dat komt door mijn vriend hier, meneer. Hij traint te weinig.’

De man bleef streng kijken, maar had nu wel een glinstering in zijn ogen. ‘Ik trainde vroeger vier keer in de week.’

‘Was u profvoetballer?’ vroeg Storm.

De man kwam naar hen toe lopen.

Nu zag Stijn dat hij ouder was dan zijn opa.

‘Toen ik voetbalde, was er net voor het eerst profvoetbal,’ legde de man uit.

‘Ik speelde bij Blauw Rood in Halingerdam in het Bender Stadion.’ Hij keek de jongens om de beurt aan. ‘Kennen jullie dat?’

‘Daar parkeren we altijd als we gaan winkelen in Halingerdam,’ antwoordde Stijn.

De man kneep zijn lippen samen. ‘Ik voetbalde daar.’

Zijn ogen dwaalden af en het was te zien dat de man de wedstrijden die hij gespeeld had weer voor zich zag. ‘Willen jullie de foto’s zien?’ vroeg hij.

‘Ehm ...’ twijfelde Storm.

‘We hebben met onze vrienden afgesproken om te gaan voetballen en we zijn al te laat.’

Om zijn woorden kracht bij te zetten tikte hij op zijn horloge.

‘Misschien een andere keer,’ vulde Stijn zijn vriend aan. Hij meende het, want foto’s en verhalen van oud-voetballers vond Stijn geweldig. En deze man had in het Bender Stadion gevoetbald,

het grootste stadion van het land,
en wilde dat laten zien en erover vertellen.
Dat leek Stijn erg interessant.
‘Als jullie dat een keer willen,
bel je maar gewoon aan, hoor,’ zei de man.
Hij gooide de bal terug naar Storm,
die hem behendig opving.
‘Graag,’ antwoordde Stijn.
Ze groetten de man en liepen verder
richting het veldje. Een meter of dertig verder
keek Stijn nog een keer om en hij zag
dat de man hen stond na te kijken.
Toen hij zag dat Stijn omkeek, zwaaide hij.
Stijn zwaaide terug.
‘Daar gaan we toch niet naartoe?’ vroeg Storm,
die aanvoelde dat Stijn dat wel zag zitten.
‘Mij lijkt het leuk, maar je hoeft niet mee, hoor.’
‘Ik zie wel,’ gromde Storm.
‘Of denk je dat het niet verstandig is
om bij iemand naar binnen te gaan
die we niet kennen?’
Stijn dacht aan de waarschuwing van zijn ouders.
‘Als we met zijn tweeën zijn,
is het niet zo’n probleem, denk ik.’
Ze waren bij het veldje aangekomen
en de twee vrienden zagen dat Kees en Kevin
er al stonden en met een bal in de weer waren.
Even later kwamen ook Ronny en Jim aanfietsen.
Vijf minuten later stonden ze allemaal op het veld.
‘Wat gaan we doen?’ vroeg Jim.
Hij was de grootste en de sterkste van allemaal.
De Rapitanen hadden het al eens flink

aan de stok gehad met De Stieren.
Maar dat was allemaal vergeten en vergeven.
Storm stond de bal hoog te houden.
‘Rapitas tegen Stieren?’ stelde hij voor,
zoals hij onderweg had bedacht.
‘Goed plan,’ antwoordde Jim.
‘Eens kijken of er nou echt zo veel verschil zit
tussen de hoogste en de op één na hoogste klasse.’
sv E.M.S. speelde een klasse lager dan fc Rapitas.
Vorig jaar waren ze bijna gepromoveerd,
maar ze hadden het in de laatste wedstrijden
laten liggen. Dit seizoen stonden ze,
aan het einde van de competitie, in de middenmoot.
fc Rapitas deed in de hoogste klasse mee
om het kampioenschap en dat terwijl ze vorig jaar
op het nippertje aan degradatie waren ontsnapt.
Het ging er fel toe. De jongens van sv E.M.S.
wilden niet onderdoen voor hun klasgenoten
en gaven goed partij. Toch was de klasse van Storm
en bovenal van Stijn doorslaggevend.
Het was te zien dat zij niet voor niets
in het nationale elftal speelden.
Uiteindelijk wonnen de Rapitanen met 8-6.
Na afloop lagen de jongens op het veldje
uit te blazen. Kevin had een grote fles cola bij zich
en de jongens dronken er om de beurt uit.
‘Tegen wie moeten jullie zaterdag?’ vroeg Jim.
‘ACR ’46,’ antwoordde Stijn. Hij zette de fles cola,
die hij net van Storm had aangepakt,
aan zijn lippen en nam een slok. ‘En jullie?’
‘Almse Boys. Maar dat gaat nergens meer om.
We staan allebei in de middenmoot

en kunnen geen kampioen meer worden
en ook niet meer degraderen.'

Ronny was opgestaan en deed een paar oefeningen
met de bal. 'En voor jullie?'

Storm krabbelde ook op.

'Wij kunnen nog kampioen worden,
maar we staan met drie ploegen vlak bij elkaar.
Kick '69 staat bovenaan en dan volgen FC Lunken
en wij op twee punten.'

Stijn was verbaasd dat zijn vriend dit wist.

Meestal moest Storm dit soort dingen
aan hem vragen.

'En hoeveel wedstrijden nog?' vroeg Jim.

'Nog twee. Zaterdag dus uit tegen ACR '46
en volgende week dinsdag thuis tegen vv Almia.'
Dit keer was het wel Stijn die antwoordde.

'Als we eerste of tweede worden,
mogen we het weekend daarop naar de finale
van de Champions League tussen Kick '69
en Bayern München in Halingerdam.'

'Cool,' vond Jim. 'Ik denk toch dat ik me
ga aanmelden bij FC Rapitas. Jullie hebben altijd
leuke uitstapjes.'

'Nou, als Kick '69 verliest, is het helemaal
geen leuk uitstapje,' mompelde Stijn.

Jim grinnikte.

'Het gaat om een Champions Leaguefinale, hallo.'

'Laten ze eerst zondag maar van Hermes winnen.'

Stijn vond het kampioenschap net zo belangrijk
als de Champions League. Kick '69 stond bovenaan
met nog drie wedstrijden te spelen.

Ze hadden vijf punten voorsprong,